



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

*Εκκοσόν μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.*

*Χίτρα κ' ἐνηακόσα πέντε,
τὰ μουνοῦμα κ' ἐν κουρεῖνται.*

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὄκ τῶ φράγκα εἶναι μὲ ὄνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα καὶ ἄ τὸ χέρι.

*Εἰς γῶσιν φέρομεν παντός εὐμοσίου τελεσιτῆ
ὅτι πωλοῦμεν ὁμάτια «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶν δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.*

**Πέντε τοῦ κοντρο-Φλεδάρη,
χαριετῶ τὸν γκαμπλζάρη.**

**Ἐβδομήντα κ' ὄκτώ κ' ὄκτακόσα,
καὶ Τριῶδι τρελλὸ δίχως γρόσα.**

*Ἐλαίρα τὸν Ἀσάτιο, θορητῶ τὸν Ἰ. Ἰσραῖο,
τὸ γεροντάκι τὸ παλιρῶ, ποῦζε τὸ πνεύμα νῦο.
Ἰάτης κλαδὴ δὲν ἔκωσαν, δὲν ἔβρηκαν μίτησιτάχ
γιὰ τὰ μαλλιά, ποῦ θάδελε καθένας μιν νὰ τῆχη,
γιὰ τὰ μαλλιά, ποῦ μὲ σπουδῆς ἀσημαθῆσαν χροῖα,
κ' ἄναι σὰν λείφρανα τιμῆς μὲς ἄ τιμα, τὰ χροῖα.*

*μὲ κίλπια, μὲ μοντουσῆρας,
καὶ ῥάμματι γιὰ γούνας.*

*Τρεῖς χαριετῶ τοὺς πρώτους
τοῦ κράτους Πιερότους.
Τρεῖς χαριετῶ καὶ πάντας,
ποῦ λύνουν τοὺς ἱμάντας
τῶν πρώτων τῶν ἐν τέλει
μόνο γιὰ τὸ καρβέλι.*

*Πόσας ἑλπίδες ἔδαφτηκαν κ' ὄνειρα περασμένα
μὲ τίλαρο λειψανό του,
καὶ μὲ σιγμὴ ξανάφθισαν λογιόδρα μαραμμένα
νὰ γίνουν σιέρατό του.*

*Λέγομαι σὰν μασκαρῆς μασκαράδες ἐπιλογεῖς,
λέγομαι συνδυασμοῦς, τοὺς μικροῦς, τοὺς ἀμυγεῖς,
λέγομαι πολλοὺς φαγάδες,
λέγομαι καὶ Ριμπαγάδες,
συντηρητικὸς πολίτης μὲ γαῖθουριὸ σαρόνι,
καὶ φρικτοῦς ἐπαρυστίας ὅπως τὸν παπῆ Γκαπόνου.*

*Ὁ, κὶ καλὸ κ' ἄληθινὸ γεννιὸν ἔδω τὰ γράμματα
ἀνάεται σὸ πάληρακορο, τὸ σθῆνον τὰ γράμματα.*

*Λέγομαι τὰς ὑποκλίσεις καθενὸς κλεινοῦ προμάχου
κ' ἔξεδάξω τὰς παντοίας καταστάσεις τοῦ στομάχου,
κ' ὅποιος βλέπω, συμπολίται, μὲ γεμάτη τὴν κοιλίᾳ
τοῦ καθέω προσωπίδα συντηρητικὸν τοσιῆ,
κ' ὅποιος βλέπω νὰ μὲ βλέπη καὶ τὸ στόμα τῆχη χάσμα
τοῦ καθέω, μὴ σκούφρα καὶ παπῆ Γκαπόνου μάσκα.*

**Τοῦ Φασουλῆ Χορδὸς
τὰ μάλα μολλῆχορδ.**

*Ἐν μέσοι τῆς ἐκλογικῆς τῶν Πανελλήνων πάλης
κ' ἔφρετος ὅπως κ' ἄλλοτε μετὰ χαρῆς μεγάλης
τὸ μέγαρόν μου τὸ λαμπρὸν ἀνοίγω πέρα πέρα
καὶ μασκαράδες δέχομαι καὶ μετρητομένους...
τῶν μασκαράδων ἢ πομπῆ πᾶσων ὄρωσιτῆρα
καὶ προσδοκῶμεν ἐξ αὐτῆς τὴν ἐπαρῆν τοῦ γένους.*

*Ἵσοι τῶν ἐξοχωτάτων
ἐξαρθῶν τὸ φρόνημά του
ἀπὸ τὸ στομάχι μόνον,
τοῦτους πάντα μεγαλῶνα,
τοῦτους τοὺς ἱμάντας λύνω
ἴσοις αἰῶνας τῶν αἰῶνων.*

**Καλῶς τον τὸν Καρῆβαλο
εἰς τοῦτο τὸ σαράβαλο**



Χαιρετήσετε τούς κάμους...
 ἔπογγηροι σ'τοὺς ὀρόμους
 πηλαλοὺν μουντζουραμένοι
 κ' ἐκλογεῖς μασκαρεμένοι.

Λόστε τί μουντζουραμένοι προσπαθοῦν ἐδῶ κ' ἐκεῖ
 μασκαράδων ἐκλογέων τ' ἄσφαλισσὸν τὸ νοκί.

ἜΩ Καρνάβαλε τὸ γένους, κατὰ πάντα λατρευτέ,
 φέτος ἔγιναν σαλάτας,
 πατριωτικᾶς πλάταιας,
 Φασουλῆδες, μασκαράδες, ἐκλογεῖς καὶ βουλευταί.

Λέγεσαι ; φωνάζουν τώρα συμπολίται σου πολλοί,
 ναί, σὰς δέχομαι εὐχαριστοὺς καὶ σικριτῶν ἐκ τῆς χωρᾶς,
 καὶ δὲν ἔξερεις ἂν ἐκείνος, ποῦ σου σχίζει τὸ χαλί,
 κομματάχης εἶναι φίλος, ἐκλογεὺς, ἢ μασκαράδς.

ἜΩ Καρνάβαλε, μαζὶ σου τὸ Ρωμαϊκὸ θὰ ζῆ,
 πάντα δόξα, πάντα νίκη...
 φέτος δύο πανηγύρια μᾶς εὐύχανε μαζί,
 κάλπας καὶ μασκαράλημ.

Ποίον θαυμάτων πλοῦτος
 μέσ' στής δόξης τῆν Ἀλλόνα...
 τί συνδυασμοὺς καὶ τοῦτος !...
 ἢ μουντζούρα μὲ τὴν μάσκα.

Πλέκονται καὶ γαϊτανάκια,
 πλέκονται καὶ κορδονάκια,
 καὶ μ' ἑλπίς κλαθὰ καὶ φύλλα
 στεφανόουν τὴν γαμηλία.

Χόρευε, κυρὰ πατριάνα,
 καὶ γρηθὰ Κορδονομίνα,
 χόρευε καὶ σὺ σικρίνι
 καὶ τῆς ἀρχοντῆς πατίνι.

Σόρτε, δοῦλοι μου πιστοί, κ' ἄλλ' ἀνάψετε κερνά,
 καὶ μικτοὺς συνδυασμοὺς φρόνουν ἀπὸ τὰ χωριά.
 Τώρα πάνε κ' ἔπουγγροι σ'τοὺς χωριόταυς κα' μιλιοῦν
 πατρικὰ καὶ τιμημένα,
 κ' ἄπτερα δὲν τοὺς πουλοῦν
 σὰν καὶ πρῶτα φουσκωμένα.

Ἦθρασαν, ἀγαπητοί μου, τᾶλλυμῶνητα τὰ χρόνια,
 ποῦ προγράμματα μεγάλα πλοκοῦσαν ἀπὸ τ' ἡλιά...
 τὰ προγράμματα τὰ νέα δὲν τὰ λέν ἀπὸ μωλιόνητα,
 τὰ φωνάζουν ἀπὸ ὀρόμους νὰ τᾶκοῦμε πρὸ καλά.

Τοῦσμα τοῦσμα τὸ λεγέινι,
 τοῦτο ποῦπαμε θὰ γένη.

Φρόνην μίγδην φέτος ὄλα,
 νέοι στόλοι, τυροβόλια,
 τεκεδέες πετρελαίου, καρναβαλιόζωνταν ἠρότοι,
 νέα σήματα στομύλια,
 Κόρδοнос, Ἐκρά, Λεβίδης, δέκα κ' ἔνας, Πιερότοι,
 γλώσσας, μαλλιαροὺς, γαμηλία.

Ἐπογγηρίων βγήκανε προγράμματα Ἀρβανίτικα,
 μὰ περιμένω κατ' αὐτὸς νὰ ἴθωῦν κ' Ἀνατολίτικα.
 Ὁ Χατζὴ Σάββας ἔρχεται μὲς ἀν' ἡν Κωσσυρία
 νὰ βγάλῃ πρόγραμμα κ' αὐτὸς ὄλο φιλοπατρία.

Τούρη Βλέξερ νέβε γκροστανις, θέσετ' ἐμπιστοσύνης,
 μιλῆσι γλώσσ' Ἀρβανιτικῆς, γλώσσα μαλλιαρωσύνης.
 Τούρη Βλέξερ, τούρη, ὄρη τὸ πρᾶ, ντὲ νὰ τὸ κἀνέτ' ἔτσι,
 ντὲ ψῆφο κἀλλη ρίξετε, ντὲ φάτε κοκορέτοι.

Κ' ὁ Χατζὴ Σάββας ὄμλει: παντρία μου, εἶναι τοῦτα ;
 καὶ ντιεῖα κ' ἄρσοτερά γιὰ γλώσσας Ἰστωιτοῦτα,
 προγράμματα Ἀρβανίτικα, ποῦ ντὲν καταλαβαίνει,
 ἄνιτε νὰ νηροῦμε μπακαλοῦμ ἀκόμα τί τὰ γένη.

Τὸ Χωτὴν τὸ Φιλιέλληνα, τὸ Φρόγκο τὸ κὶνρ Γιάννη,
 μπαμπὰ του γλώσσα ντὲν μιλεῖ... ντικὴ του γλώσσα κάνει.
 Καυντήρες Ἰωπαρτίτσις κ' ἴγρᾶφι καὶ βιβλία
 κ' ἱμαθητάδες χάλεψε κ' ἐντὸ κ' στὴ Γαλλία.
 Ἄντι, ἱμπλιτὸ τὲ τριμῆλια τυπλόματα τοῦς ντίνι...
 ἄντροπο ντὲν παρᾶξενο κ' ντᾶσκαλο ασκίνη.

Ἄρρωστο ποῦ ντὲν τὰ Γιάννη,
 τὰ τοῦ σικρίνη πρὸ πολὺ...
 μαλλιαρὸ τὸ λένε Γιάννη,
 μὰ ντὲν ἔχει ντὲν μαλλί.

Ἰμεντέρει τὰ ξαπλόσσα καὶ τὰ τρίφω καὶ ποντάρια,
 γλώσσας ντὲν καταλαβαίνει,
 γένηκαν μαλλιά κουβόρια
 μαλλιαροὶ κ' κουρεμμένοι.

Μὲς στὴν ἀντάρτα τοῦ χοροῦ καὶ τὸν παροξυσμό,
 ποῦ τόσας γλώσσας ἤκουσε Ἰωγενεῖς καὶ ἔνας,
 κ' ὁ Θεοδωρῆνης ἔρχεται μὲ τὸν συνδυασμὸ
 κ' ἄρσοενικοὶ καὶ θηλεκτοὶ φωνάζουν: δέκα κ' ἔνας.

Καὶ τοῦ ἔκουσαν ταῦτα
 καὶ τὸν ροποῦν γιὰ τὴ φωνιὰ,
 ποῦ παρ' ὄλλων ἔθιπνε στὸ σῆφι τοῦ κυρίου
 παπτοῦ — καργελαριου.

Κ' αὐτὸς τοὺς εἶπε πρόγματι πῶς ἔπιασε φωνιὰ,
 πλὴν κ' οἱ θεομοὶ σωθῆκανε κ' ὄλα του τὰ χαρηά.
 Καὶ τὸ ἔβρόναξαν πολλοί:
 γαγκίνι στὴν Ἀνατολί,
 κ' ἔχε τὸν νόου σου, μπαμπαλιῆ.

Κ' ἔπογγηρίων ἔρχετο λογῆς λογῆς ἀσικέρι
 κα' τοῦ φίλοῦς τὸ δεξί καὶ τὸ ζερβί του νᾶρι,
 κ' αὐτὸς κ' ἐκείνος τοῦλεγε: σὺ ποῦ τὸν πᾶρι μεραεῖς,
 κ' ἔμενα, μᾶρμα, χροῖς με νὰ γίνω βουλευτής.

Καὶ ψαῦνν τὸ κεράφι των ὁ γέρος τοῦς ἠλόγει,
 κ' ἦλθε καὶ πλῆθος ἔτανον,
 κ' ἄπεξω καρτοεῖρηδες ἔγυρεσαν ἀγῶνι
 πολλῶν προσκεκλημένον.

Ἦλθαν καὶ βλαχοδήμαρχοι μὲ φέσι καὶ μὲ κάπα
 καὶ ἄγισμα σταυραστῶν,
 κ' ἔνας δὲν ἔμειν' ἐξ αὐτῶν,
 ποῦ νὰ μὴ γιν' ὑποτελής τοῦ Θεοδωρῆ τοῦ Πάπα.

Ἐμπροστὰ στὸν Θεοδωρῆνη Δήμαρχοι ἔθαβάνουν ντῆροῖ
 κ' ἄγνωστοὶ του καὶ γνωστοί,
 καὶ τοῦ λὲν Δανιστοί:
 ἔρε, Τοῦζαρ Κορδονιότι, εἰ σαλοῦνται μοριτοῦρι.



Πάλιν παντοκράτωρ γίνου
μ' ἄλλα τρέπαια σεπτά,
κ' ἔσ' μὴ θύγῃ φιλῶς καμίνου
τὰ χαρῆά σου τὰ γραπτά
σὸν τὸς παῖδας τὸς ἐπτά.

Μπαίνει μέσα κ' ὁ Ζαήμης μὲ μπαρμπούνηα καὶ σοφοῦς,
ἤθελε πάλθῃ κ' ὁ Κόντες, ἀλλὰ πῆγε σ' τοὺς Κορροῦς.

Γίνεται συνομιλία γιὰ τῆς ἐτιλογαίης τῆς κρῆτας,
τῆς σαχλαῖς, τῆς σαχάμενας,
φθάνουν καὶ πολλαῖς κνῆραις
μαλληραῖς καὶ κουργεμέναις.

Ὁ δεσπότης πλησιάζει τὸν Ἰσιδάωρ Κολλάτο,
ποδναι πάντα μὲ χαράς,
ἔρχεται κ' ὁ Περικλέτος μὲ τὴν Περικλιῶτα μινράτο
σὸν ἀρκουδαῖς μαλληραῖς.

Καὶ τὸ πλῆθος ἀπορεῖ
καὶ φρονίζου' σ' τὸ χορδῶ:
βάρδ' ἀπὸ τὴν μαλληρῆ,
βάρδ' ἀπὸ τὸν μαλληρῶ.

Ὁ Φασουλῆς τὸν Περικλῆ τὸν πέρνει κατὰ μέρος
κ' ἄτὰ τὰ λόγια τὰ σωστά τοῦ λέγ' Ἰδαίωτος:

Φ. — Παρακαλῶ σε, μαλληρῶ, τὰ χωρατὰ ν' ἀφήσης,
τὸν Πασματόγλου σου ζητῶ τὰ τὸν νηροουηφίσης.
Κ' ἂν ἔκανα βρῆ Περικλῆ, καὶ κουμπαραῖ μαζὶ του,

μὰ μὴ τομίξης πῶς γ' αὐτὸ καὶ σοῦ τοῦ φρομοῦχτου
ζητῶ τὴν ψῆφον τὴν χρῶσῃν ἐπὶ τοῦ Τραπεζίτου.

Ἔχει καθὲς μπουρζοαῖ
καὶ τὸν πλουσίαν τὸ κοινὸν
πῶς δὲν τὴν ἔχομε μαζὶ
τὴν Τράπεζα τὸν Ἀθηναῶν,
καὶ μήτε γιὰ κουμπάρο μου, μήτε γιὰ Τραπεζίτη
ζητῶ τὴν ἀσπρη ψῆφο σου, βρῆ μαλληρῶ φουρίτη.

Τὴν θέλω μόνο γιὰ καλὸ,
τὴν θέλω γιὰτὶ πρέπει,
κ' ἂν ἔχῃς μέσα σου μωαῖδ,
κ' ἂν κρῖσις σὲ δέπῃ,
θ' ἀπορῖσις τίποτον ἀνθρώπο καθὼς τὸν Πασματόγλου,
ἄλλοις δὲν εἶσαι τίποτα παρὰ κροπικ-κροπόγλου.

Δησιμόνηος τὴν κουμπαραῖ
καὶ πῆς πῶς ἔξνος εἶσαι,
καὶ πάρε μινάια τὰ χωριὰ
καὶ σ' τὴν ἔγχα τοῦ πίτε.

Πολύμορφος ἡ δρῶσις του αὐτὴν ν' ἀπορήσης,
καὶ τάπειρά του τὰ καλὰ
μήτε κ' ἐγώ, βρῆ μουσιναῖ,
μήτε καὶ σὸ σ' τὰ δακτυλῖα μπουρεῖς γὰ τὰ μετρήσης.

Ἄλλ' ὄμως, φίλε μαλληρῶ καὶ γλωσσουκαταλέτη,
μήτε τὸν Νέγρη νὰ ξεγράς, μήτε τὸν Φλογαῖτη.
Κ' ἂν ἀγαπῆς τὸν Φασουλῆ
πῆρα σ' τὴν Πάτρα σὸν πουλί,

καί ψήφισε τὸν Γούναρη τὸν Πατριῶν τὸν πάνν,
καί γύναγα στήν πρωτεύουσα,
καί' ἴμλα καθαρεύουσα,
μὰ καί τὰ κοραϊστικά τοῦ Φράγκου τοῦ κῆρ Γιάννη.

Ναί, ψήφισε τὸν Γούναρη, τὸν τιμημένον ἄνδρα,
μ' αὐτὸ τιμῆς τὴν ψῆφον σου, γλωσσομαθῆς γαλιάνδρα.
Συνδυασμοὶ τὸν πολεμοῦν,
τιμὴ του καὶ κορῶνα του...
τρέξε μ' ἐκείνους ποῦ τιμοῦν
τὸν τίμον ἄγωνα του.

Ἐπτεν αὐτά, κ' οἱ μαλλιαροὶ προσέρχονται φρενήρεις,
καὶ φρενολόγοι κάμποσοι προσθάνουν μετ' ἐκείνων.
ὁ Κατσαρῆς, ὁ Μιταντῆς, κ' ὁ κῆρος Γιαννίτης,
ὁ τὸ Δρομοκαίτειον ἀξίως διευθύνων.

Τότε μπαίνουν στὸ χορὸ κ' οἱ γίγαντες τῆς Ἀγάδας,
ὁ μεγάλος Ἀχιλλεύς τῆς παμπάλαιης Ἑλλάδας.
Ἀνοσασμένους κ' ὁ Ἀνοσῆς, ποῦ τὸν σφεδρῆσαν ἀνθρώποι
κ' εἶχε τὸ πολὺ φορῶ,
μπαίνει μέσα μετ' τὴν Λούπα, δηλαδὴ τὴν Πηνελόπη,
καὶ τῆς Σπάρτης τὴν Λατώ.

Ἔφτυσε κ' ὁ κῆρ Μενέλας, βασιλεὺς ἠμορφονεῖος,
πρῶτος ἄντρας τῆς Λατιῶς.
Νὰ κ' ὁ Πάριδας σιμά,
ποῦταν γυρὸς τοῦ Πριάμῃ.

Ἔφτασε κ' ὁ παπῆ Χρῆσιμ, ποῦκαε βωδῶν θυγαῖς
μέσ' στοῦ Δία τῆς κεληροῖς,
ἵσπε κ' ὁ παπῆ Ζευζέκης, ἵρτε κ' ὁ παπῆ Γκαπῶν,
κ' ἔγινε τὸ μάλε-βράσε μετ' στοῦ ματίου τοῦ σαλιῶ.

Νὰ κ' ὁ Μέμονας ἐκείνος μετ' τὴν περικεφαλαῖά,
ποῦτε μὲν ἀναμελαῖ,
κ' ἤπαθεν τὴν τὴ δουλειά
μετ' τὴν Μνίστρα τὴν μαυλιστρα,
δηλαδὴ τὴν Κλυταιμῆστρα.

Νὰ κ' ὁ γυρὸς τοῦ κῆρ Ἀνκῆ,
τοῦ Ἀνκῆτος τοῦ τῆσι,
κ' ἴλλα μούτρ' ἀγαπῶν
μέσα στοῦ χοροῦ τῆς ζῆστη.

Ἄλλοι τρέχουν καί' μιλούν
καὶ τὸν Ὀμηρο γελούν,
καὶ τοῦ λένε : μὴ φοροκῶν καὶ τὸν ποιητὴ μὴν κάνης...
πῆς σὲ τοῦτους τοὺς καιροῦς,
τώρα χαρτοσὰ δὲν πῆνεῖς
ἐμπροστὰ στοὺς μαλλιαροῦς.

Τώρα ξιπλωσὴ τῆς γλώσσος, κούτρας καὶ κεφαλοτήτρα...
ἀίρωσες καὶ σὲ, καυμένε, κ' εἶσαι γὰρ τὰ παγγύρα.
Τί' σ' ἔπεισε καθέναν γλωσσομῶντῆς Περσῶς,
κ' ἔπεισε κ' ὁ Περικλῆτος μετ' τὴν Περικλιῶν πρῶτος.

Καὶ τὸ πλῆθος ἀπορεῖ
καὶ φωνάζουν στὸ χορὸ :
βάρθ' ἀπὸ τὴν μαλλιαρή,
βάρθ' ἀπὸ τὸν μαλλιαρῶ.

Νὰ κ' ὁ Χιώτης ὁ κῆρ Γιάννης μετ' φίλληνας καὶ φράγκους,
κ' ἄπ' ὀπίσω μερικὸι
γλωσσοσφρακτῶν κρητικοί,
ποῦ τὸς βλέπει καὶ νομίζει πῶς νεντῆς γυμνοσάλιγγους.

Τὸν προσδέχοντ' ἐξαιρέτως
μαλλιαροὶ καὶ Περσῶι,
κ' ὁ μουλῶς ὁ Περικλῆτος
τέτοια τραγοῦδ' τοῦ Χιώτη.

Κῆρ Γιαννίη, ποῦ μῆς κάνεις παγγύρα,
κῆρ Γιαννίη, δασκαλιὸ θαναμιστῶ,
κῆρ Γιαννίη θὰ σὲ στείλω στὸν Γιαννίη
νὰ σοῦ βάλῃ τὸν ματσὸν τὸν γνωστῶ.

Κῆρ Γιάννη, ποῦ μῆς κρένεις μαλλιαρῶ,
κ' ἔγραψες ὡς ἐν μάστορας τῆς πένας
τ' Ὀνειρο τοῦ Γιαννίη σῆναι μὰ φορῶ,
ποῦ δὲν τὸ φυλλομέτρησε κανένας.

Κῆρ Γιάννη, ποῦσαι τρέμος' στὸν ὄχερὸ σου
κ' ὁ Νιδίντης μετ' τρουμάρα σὲ κιντῆ,
κ' ἄν εἶδες τὸν Γιαννίη σῆναι σὸ σου
δ' ἔς τον καὶ μετ' τὰ μάττα ζυπητῆ.

Γιὰ σου Χιώτη, τοῦ φωνάζουν, γιὰ σου Φράγκο καὶ Λαλιγκο,
σπουδασμένε' στήν Σταμπούλ,
ὁ ἔξυμνεῖ κ' ἐκ Ἀφθεροῦ
ὁ Ἀνοσῆς μετ' τὴν Λούπα, τὴν Λατώ καὶ τὴν Ἐλέγκω.

Καὶ μετ' κάθε φωνακίλῃ
σκοῦζει καὶ φωνακίλῃ :
γλωσσολογίη, κἰὰ κἰὰ κἰὰ,
γλωσσολογίη, κἰὸ κἰὸ κἰὸ.

Μετ' στὸ πλῆθος τὸ στεργιλλῶν ἀνικρούς' ὁ μπρῶς μου τοῦτο
καὶ τὸν Ὀμηρο τῆς Λιάδας, ἔπειμένο τρωβαδοῦρο.
Μέσα στὸ χορὸ γυρῶν, βλέπει κἰὰ γῆ, βλέπει γλῆνας,
καὶ τὸς μαλλιαροῦς γυρῶν,
κ' ἔταν ἕνα τὸς κούρῶν
μετ' φαλλίη σὸν κ' ἐκείνα ποῦ κούρῶν τῆς κατῶνας.

Φαλλίη δὲν ξανάγινε σὸν τοῦτο τοῦ προπῆτος,
τὰ πάνσοφῶ των καῦκαλα τοῦς ἔτανε γυρῶν,
κ' ὁ τοικοκῆρς Φασουλῆς ὀγκῶνις διάτορος :
χαῖρε, βλακεία σὺ γυρῶν μετ' περικεφαλαῖά.

Κ' ὁ ἔπειμένος Ὀμηρος, ποῦ τοικοκῆρ τὸν βῆχα
τὰ νέα τῶν Μουσοῦν παιδιῶ,
δὲν ἔβαλε μὲν φαλλίη
μόνο' στὸν Ζῶν τοῦ Παρισσοῦ, γιὰ δὲν εἶχε τῆχα.

Καὶ πάλι μετ' τοῦς μαλλιαροῦς ἔγλε καὶ φῶν,
κ' ἔπῆρε τέλος ὁ γυρῶς,
κ' ὁ Περικλῆς ὁ μαλλιαρῶς
μ' ἀφέλεια τοὺς εἶπες τὸν ἀραλῶ' τὸ ξῆλο.

Καὶ καμπῶνις ποικιλίας,
κ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Μετ' στήν Πόλι, στήν Σταμπούλ, ἐμνηστεύθη καί' αὐτῶς
δικηγῶρος ἐκλεκτός, Θεολόγος ὁ Πανῆς,
μετ' κῆρτῶι ζηλευτῶ, τὴν Σοφίαν Ποροκῶνι,
καὶ μ' ἀνδρῶς ποροκῶνις κ' ὁ Ρωμῶς τοὺς περιβάλλει.

Πορῶς, μὰ πορῶς δὲν θὰ διαβάσῃ
τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ Δάση,
Κωνσταντῶν τοῦ Σαμίον νεανίητῶν συγγραφῆν,
γλαφυρῶν, χρηματικῶν, καὶ τὰ μάλιστῶ σοφῆν;
Τὸν Γεωργῶν τὸν Εὐτυχῆ τοῦ Δέλτα Βουτιπῆ
τὸν σνιστῶ θερμοτάτῶ... βιβλίη μουσικῶν.